

ΜΙΣΕΙ Ο ΘΕΟΣ !!! (Μαλ.2,13/Ψαλ.138,22)

----- . -----

«Ὁ Θεός εἶναι αὐτός, ὁ ὅποιος δίδει τὴν τιμωρίαν
εἰς τοὺς **μισοῦντας** Αὐτόν **ἐξολοθρεύων προσωπικῶς αὐτούς!**

Δέν βραδύνει δέ νά τιμωρήσῃ τοὺς **μισοῦντας** Αὐτόν.

Προσωπικῶς θά τιμωρήσῃ αὐτούς!» (Δευτερ.7,10)

«**Ἐμίσησας**, Κύριε, πάντας τοὺς **ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν**·

ἀπολεῖς πάντας τοὺς **λαλοῦντας τό ψεῦδος**» (Ψαλ.5,6)

«**Ἐμίσησας** ἐκκλησίαν (=σύναξιν ἀνδρῶν πονηρῶν) **πονηρευομένων**»
(Ψαλ.25,5)

«Ποιοῦντας **παραβάσεις ἐμίσησας**» (Ψαλ.100,3)

«**Ἀδικίαν ἐμίσησας καί ἐβδελύξω**» (118,163)

«**..οὐ γάρ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν,**
ἀλλὰ μάχαιραν» (Ματθ.10,34)

Εὐχή Ζ΄

Θείας Μεταλήψεως

(Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου)

«...Ὡς τόν **Ἄσωτον** ἐδέξω,
καί τὴν **Πόρνην** προσελθοῦσαν,

οὕτω δέξαι με τόν πόρνον
καί τόν ἄσωτον, Οἰκτίρμον.

Οἶδα, Σῶτερ, ὅτι ἄλλος
ὥς ἐγώ οὐκ ἔπταισέ σοι,
οὐδέ ἔπραξε τάς πράξεις
ἃς ἐγώ κατειργασάμην.

Οὐ λανθάνει σε, Θεέ μου,
ποιητά μου, λυτρωτά μου,
οὐδέ σταλγμός δακρύων,
οὐδέ σταλαγμοῦ τι μέρος.

Τό μέν ἀκατέργαστόν μου
ἔγνωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου·

ἐπὶ τό βιβλίον δέ σου

καί **τά μήπω πεπραγμένα**

γεγραμμένα σοι τυγχάνει...»

Ὁ **Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος**, βαθύς **μελετητής τῶν Γραφῶν** -Παλαιᾶς/Καινῆς- καί χαριτωμένος θρησκευτικός Ποιητής, ἐντρυφείσας τῷ 138ῳ Ψαλμῷ ἐσαγηνεύθη ἀλλά καί ἐπηρεάσθη τόσο πολύ πού ἐδανείσθη χωρία, τινά τῶν ὁποίων θά διαπιστώσετε ὅτι ἔχει ἐνσωματώσει εἰς τήν Ζ' Εὐχὴν τῆς Ἀκολουθίας τῆς **Θείας Μεταλήψεως**, ἅτινα καί ἀνασύρω παρουσιάζων ἐνταῦθα, ἵνα ἀναπτύξω τό θέμα μου.

Ἀναφέρει ἐκεῖ: «Κύριε μέ δοκίμασες καί μέ ξέρεις. ἐσύ ξέρεις τό «κάτσε σήκω» μου, ἐσύ καταλαβαίνεις τούς διαλογισμούς μου ἀπό μακριά. ἰδού, Κύριε, ἐσύ τά ξέρεις ὅλα, τά πρόσφατα καί τά παλιά· ἐσύ μέ ἔπλασες κι' ἔβαλες ἐπάνω μου τό χέρι σου. ἡ γνώση σου ἀποδείχθηκε θαυμαστή ἀπό τήν περίπτωσή μου· ἀποδείχθηκε παντοδύναμη· μοῦ εἶναι ἀκαταγώνιστη. ποῦ νά πάω, ἂν θελήσω νά κρυφῶ, ἀπό τό πνεῦμα σου, καί ποῦ νά διαφύγω ἀπό τό πρόσωπό σου; ἐάν ἀνεβῶ στόν οὐρανό, ἐκεῖ εἶσαι σύ· ἐάν κατεβῶ στόν ἅδη, εἶσαι παρών· ἐάν ἀνοιξω τά φτερά μου τά χαράματα καί πάω νά φωλιάσω στά Πέρα ἀπό τή θάλασσα, κι' ἐκεῖ φυσικά τό χέρι σου θά μ' ἔχη ὀδηγήσει καί ἡ δεξιὰ σου θά μ' ἔχη χειραγωγήσει. σέ δοξολογῶ, διότι ἀποδείχθηκες φοβερὰ θαυμαστός, τά ἔργα σου εἶναι θαυμάσια, καί ἡ ψυχὴ μου τό ξέρει πολύ καλά. ἀπό σένα δέν εἶναι κρυμμένα οὔτε τά κόκκαλά μου, πού τά ἔκανες σέ χῶρο κρυφό. ἡ θεμελίωσή μου ἔγινε σάν στά ἔγκατα τῆς γῆς, καί τά μάτια σου μ' ἔβλεπαν, ὅταν ἀκόμη ἦμουν ἄφτιαχτος. στό βιβλίο σου εἶναι κι' ὅλας γραμμένοι ὅλοι· ὀλιμερίς διαπλάθονται, καί κανείς δέν τό βλέπει. ἐγώ βέβαια τούς φίλους σου, θεέ, τούς τιμῶ πολύ, τούς δίνω ἐξουσίες πάρα πολύ μεγάλες. ἂν τούς μετρήσω, θά βρεθοῦν ἀπό τήν ἄμμο περισσότεροι. Κύριε, **ἐγώ δέν μισῶ αὐτούς πού σέ μισοῦν; ἐγώ δέν λιώνω ἀπό ὀργή ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου; τούς μισῶ μ' ἓνα μῖσος ἀπόλυτο, τούς ἔχω γιά ἐχθρούς μου.** δοκίμασέ με, θεέ, καί κάνε διάγνωση τῆς διανοίας μου, ἐξέτασέ με κι' ἐξιχνίασε τά μονοπάτια μου· καί δές ἂν ὑπάρχει σ' ἐμένα ζωὴ παράνομη· κι' ὀδήγησέ με στόν τρόπο ζωῆς τόν αἰώνιο» (Ψαλ.138,2-24 / Μαλαχ.2,13 / Σοφ.Σολ.44,9 / Ζαχαρ.8,17 / ΜΕ (45^{ος}) Ἀποστολικός Κανὼν «**μῖσος κατὰ αἵρετικῶν**» Πηδάλιον σελίς 50).

Παράξενα πράγματα; Πρωτόγνωρα; Ἴσως. Ὁ λόγος, διότι εἴμαστε «**ἀδιάβαστοι**»! Δέν ἔχουμε μελετήσει καί ἐντρυφήσει στήν ἁγία Γραφή, ὅπως ὁ Συμεών ὁ Νέος αὐτός Θεολόγος -ἀντίθετα ἀπό μᾶς-, τήν εἶχε «καταφάγει»!

Μισεῖ ὁ Θεός; Θεόσπισαν μῖσος διὰ Κανόνων οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐν Συνόδοις; Τί μᾶς λές;

Γι' αὐτό παρέθεσα 5 χωρία, καί εἰδικά τό σημεῖο τοῦ Ψαλμοῦ, πού τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ **μισεῖ μ' ἓνα μῖσος «τέλειον»**, δηλαδή **ἀπόλυτον**, ἵνα γνῶμεν ὅτι ὁ Θεός δέν διακονεῖ, δέν ἀνέχεται, **δέν ἐπικροτεῖ τήν ἁμαρτίαν, τό ἄδικον.**

Στό **Μαλαχίου 2,13**, **μισεῖ τά ψεύτικα δάκρυα τῶν Ἱερέων**, ἀλλά περισσότερο καί πάνω ἀπ' ὅλα **μισεῖ «τόν ἀποβάλλοντα τήν γυναῖκα τῆς συνθήκης τῆς**

νεότητος αὐτοῦ». Παράδειγμα: Θωρεῖ μιά πανέμορφη κόρη κάποιος νέος, τήν στριφογυρίζει, τήν «ρίχνει» κατά τό κοινῶς λεγόμενον, τήν ξεγαλᾷ βάνουσα, τήν κάνει «θῦμα» του, τήν ἀπολαμβάνει χωρίς νά κάνη Γάμο, παίρνει τήν ἀπόλαυση-τήν ἡδονή-τό «μπόρ μπουάρ» μέχρι τρυγός, τήν στίβει καλά καλά σάν λεμονόκουπα, καί κατόπιν «ἄντε ἀπό δῶ, ποῦ σέ εἶδα ποῦ σέ ξέρω»!!!

Αὐτό ἐμπεριέχει καί ἐκφράζει ὁ ὡς ἄνω στίχος. Εἶσαι Θεός κατά χάριν ἄνθρωπε, ναί Θεός! (Ἰωάν.10,34 / Γαλ.3,26 / Ψαλ.81,6). Εἶσαι ὁ Πατέρας αὐτῆς τῆς κόρης! Εἶσαι ἡ ἴδια ἡ παθοῦσα ἡ κόρη! Τί λές, «Θεουλᾶκο», τώρα σκανδαλίζεσαι πού ὁ Δίκαιος Κριτής Θεός ἀποφασίζει νά μισοῦμαι τέτοια γαῖδουροκοπροσκυλοτόμαρα;;!

Αὐτό τό μῖσος, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τό «ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύζεται ἀφ' ὑμῶν» (Ἰακ.4,7), ἄνθρωπέ μου· καί τό «μή γίνεσθε δοῦλοι ἄνθρώπων» (Α' Κορ.7,23), οὔτε ὑποχέiria ἢ ἀντικείμενα ἐκμεταλλεύσεως ἐπιτηδείων καί «ἄετονύχηδων». Ναί, νά μή πέσης κόρη μου σέ δίχτυα μαστροπῶν, σωματεμπόρων, ἢ ἀτίμων καί προστύχων (=χυδαίων, χαμερπῶν) ἐφημέρων (δῆθεν) φίλων! / Μή πιάσωμε καί τό κατάντημα ἀπ' τήν ἄλλη (καί) τῶν «βοσκηματωδῶν ὑπάρξεων», τῶν ψευτοανδρῶν τῆς ἐξελιγμένης σημερινῆς κοινωνίας μας, μέ τίς τόσες καί τόσο μπερδεμένες θεωρίες της, στίς ὁποῖες δυστυχῶς συγκλίνουν καί ἄρκετοί τῶν, μή πνεῦμα εὐαγγελίου ἐχόντων, «παραμορφομένων» μοντέρνων κληρικῶν, ἀκόμα καί ἐπισκόπων, ἀλίμονον!

Ὅταν ὁ Θεός, «δέν ἦλθε νά βάλῃ εἰρήνην εἰς τήν γῆν ἀλλά μάχαιραν! Διότι ἦλθε νά διχάσῃ ἄνθρωπον κατά τοῦ πατρός του καί θυγατέρα κατά τῆς μητρός της καί νόμφην κατά τῆς πενθεράς της· καί θά εἶναι ἐχθροί τοῦ ἀνθρώπου οἱ σπιτικοί του» (Ματ.10,34). Δηλαδή ὁ γιός, ἡ θυγατέρα καί ἡ νόφη, ὅταν ἀντίστοιχα ὁ πατέρας ἡ μάνα καί ἡ πεθερά διδάσκουν αἰρετικά, πλανεμένα καί νά κάνουν πράγματα ἄσεβῃ καί ἀνόσια - καί στή σεξουαλική σφαῖρα ἀκόμμα τοῦ θέματος- τό γιό τή θυγατέρα καί τή νόφη, δέν θά ὑπακούσουν, θά μισηθοῦνε, θά μπῇ μαχαίρι ἀνάμεσά τους καί θά χωρίσουν ἀνυπερθέτως. Τόσα παρατηροῦμε καί στίς μέρες μας πληθωρικά, ἀπ' ὅλα.

Αὐτά στήν Καινή Διαθήκη τά νομοθετεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος δέν ἀφήνει περιθώρια παρασπονδιῶν καί συμβιβασμῶν σέ θέματα πίστεως. Γι' αὐτό καί οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι στόν ΜΕ (45^{ον}) Κανόνα τους, ἐθέσπισαν «μῖσος κατά τῶν αἰρετικῶν».

Εἰς δέ τήν Παλαιάν Διαθήκην προέβλεπεν ὁ νόμος, «ἐάν ἄτομον ἢ ὁμάς ἀτόμων ξεσῇκωναν καί ὠδηγοῦσαν τόν Περιούσιον λαόν τοῦ Θεοῦ εἰς λατρείαν ἄλλου Θεοῦ ἢ εἰδώλων, ἔπρεπε νά φονεθοῦν, καί συγκεκριμένα «ἐν φόνῳ μαχαίρας»» (Δευτερον.13,13-16). Γι' αὐτό ὁ Προφήτης Ἡλίας δέν εἶναι Φονιᾶς ἀλλ' Ἅγιος, καί ἀπό Θεοῦ ἐνισχύθη νά κατασφάξῃ -τό πρῶτον- 450 Ἱερεῖς τῶν

άλσῶν τοῦ Βάαλ, καί -δεύτερον- **ἐν ὄρει Καρμήλω** ἄλλους **400** ὡσαύτως **Ἱερεῖς τοῦ Βάαλ**, ἄλλους -οὐχί τούς τῶν ἄλσῶν-, / ἄφοῦ πρίν ἀπ' τῆς δύο αὐτῆς περιπτώσεις, εἶχαν προηγηθεῖ οἱ **θανατώσεις διὰ πυρός, ἐξ οὐρανοῦ πεσόντος**, τῶν **δύο Πεντηκονταρχῶν**, ἥτοι **δύο φορές 50 ἄνδρες** μετά τοῦ ἀρχηγοῦ των **Πεντηκοντάρχου**, ἥτοι **51+51+400+450=902** Σύνολον!

Συμπέρασμα: Καί στήν Παλαιά καί στήν Καινή Του Διαθήκη ὁ Θεός, ὄχι μόνον μέ τήν ἔννοιαν καί προϋπόθεσιν **τῆς Συμφωνίας Αὐτοῦ μετά τοῦ λαοῦ Του**, ἀλλά καί τῶν **ἐπαγγελιῶν**, τῶν **ὑποσχέσεων** πού δίδει-ἀφήνει πρὸς αὐτόν ὡς εὐλογίαν καί εὐόδοσιν τῆς ζωῆς του στίς ποικίλες μορφές ὡς πραγματικῆς- οὐσιαστικῆς **Διαθήκης - Κληρονομιάς**, τόν ἀπαντῶμεν ὄχι πάντοτε, ἀκλινῶς καί ἀδιαπτῶτως πρὸς πάντας, ἀγαθοὺς καί πονηροὺς, δικαίους καί ἀδίκους, εὐσεβεῖς καί ἀσεβεῖς, λατρεύοντας Αὐτόν· ἢ ἄλλους ξένους, ἀνυπάρκτους, εἰδωλολατρικούς θεοὺς, **νά ἰσοπεδῶνῃ καί νά ἀμνηστεύῃ τοὺς πάντας καί τά πάντα ἐν μιᾷ ἀδιαφόρῳ** τά πάντα ἀνεχομένη «γλυκαναλάτῳ» -ἅς μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφραση- ἀγαθότητι· ἀλλά **νά νομοθετῇ σκληρά καί ἀπόλυτα**, καί **διὰ τρίτων**, μά καί **Αὐτός ὁ ἴδιος νά μισῇ** κλιμακωτά καί σέ ποικίλες -κατά περίπτωσιν- διαβαθμίσεις, ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τοῦ **ἀτοπήματος**, τοῦ **πταίσματος**, τοῦ **πλημμελήματος**, τοῦ **κακουργήματος**, τῆς **βλασφημίας** **κατά τοῦ προσώπου Του** διὰ μή κατά Πρόσωπον ἀναγνωρίσεως, παραδοχῆς καί λατρείας **Αὐτοῦ καί μόνου**, ἀλλ' ἐκ πλάνης, ἀποστροφῆς τοῦ Προσώπου Του, καί στροφῆς εἰς **λατρείαν ἀνυπάρκτων, εἰδωλικῶν Θεῶν!** (Δευτερον.13,13-16). Ἐκεῖ ἡ χεὶρ Του ἐπιπίπτει βαρεῖα, ἡ δέ ὀργή, τό **μῖσος Του τό ἀπόλυτον**, καί ἡ **βδελυγμία Του** ὡς ἀντιδράσεις, γίνονται ἐμφανέστατοι.

Εἶναι ὑπεράγαν «**ζηλωτής**» (ζηλιάρης) (Ἐξόδου 34,14 / Δευτ.5,9 / Ἀριθ.1,2), μή συμβιβαζόμενος ποτέ καί μέ κανέναν εἰς τό ἐλάχιστον! Ἄλλο, ἂν σάν **ἀνενδεής** καί μή βλαπτόμενος ὑπ' οὐδενός καί παρ' οὐδενός πράγματος, «**βρέχη ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους καί ἀνατέλῃ τόν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καί ἀγαθοὺς**» (Ματ.5,45), ἀγαθός Αὐτός ὑπάρχων, **ἀγαπῶν τήν κτίσιν του**, ὅλην τήν δημιουργίαν Του, καί φύσει «**μή βουλούμενος τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τό ἐπιστρέψαι καί ζῆν αὐτόν**» (Ἰ.Εὐχέλαιον), γιατί εἶναι «**ἀχρειωθεῖσα καί ἀμαυρωθεῖσα εἰκόνα Αὐτοῦ**» (Β'Κορ.4,4), καί τήν πονάει καί τήν νιάζεται! Γνωρίζει ὅτι «**φθόνῳ διαβόλου ἡ ἁμαρτία καί ὁ θάνατος εἰσῆλθον εἰς τόν κόσμον**» (Σοφ.Σολ.2,24), γι' αὐτό καί ἐνηνθρώπησε, «**ἵνα λύσῃ τά ἔργα τοῦ διαβόλου**» (Α'Ἰωάν.3,8), καί «**καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τόν διάβολον**» (Ἐβρ.2,14). Ἀγωνιᾷ γιά τό πλάσμα Του, τόν ἐξωσθέντα **ἄνθρωπον Ἀδάμ**, τόν ὅποιον ἐνέδυσεν «**Ἀρχετύπως**» **μ' αὐτό τό σῶμα**, πού καί Αὐτός στά βάθη τῶν αἰώνων -**πρωθύστερα τοῦ ἔδωσε καί θά ἦρχετο νά φορέσῃ**-, καί **ἦλθε καί τό φόρεσε**, καί **μ' αὐτό σαρκώθηκε**, ἔλαβε μορφήν καί ἐνηνθρώπησε καί μάς **συνανεστράφη**· ἐνώσας αὐτό τό **χοϊκό** τό Ἀδαμιαῖο τό «**ψυχικό**» (Α'Κορ.15,44), τό Ἀνθρώπινο· μέ τό δικό Του τό «**Πνευματικό**» (Α'Κορ.15,46), τό Θεϊκό «**ἀσυγχήτως καί ἀδιαιρέτως**, ναί, χωρίς νά ὑποστῇ «**φυρμόν ἢ διαίρεσιν**» (Ὑμνολογία – Δογματική), ἀλλ' «**ἐκατέρας οὐσίας ἡ**

ιδιότης-άνθρωπίνης καί θείας-, κατά θαυμαστόν τρόπον καί ἀκατάληπτον, ἐφυλάχθη σῶα» (Ύμνολογία – Δογματική).

Ἦτο διπλοῦς κατά τήν φύσιν, ἦτοι Θεός καί ἄνθρωπος **«ἀσυγχύτως καί ἀδιαρέτως, ἀλλά μίαν ἔχων Ὑπόστασιν** τήν Θεϊκὴν, τήν ὁποίαν ὡς **«πνευματικό σῶμα»** (Α΄Κορ.15,46) μέ τό ὁποῖο κατέβη θά ἐνδυθοῦμε, γιά ν' **ἀνεβοῦμε «νά κληρονομήσουμε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»!** (Α΄Κορ.15,50). Παλεύει ἡ **ἀγάπη** μέ τήν **δικαιοσύνη** Του. Αὐτό εἶναι, **αὐτό θά πῇ Θεός**, σ' αὐτό πρέπει νά τοῦ μοιάσῃ ὁ μικρός, **ὁ ἀσήμαντος μέν ἄνθρωπος**, ὁ ὁποῖος ὅμως περικλείεται ἀπό ζῶσαν, **ἀθάνατον ψυχήν**, καί εἶναι **«Θεός κατά χάριν»** (Ἰωάν.10,34 / Γαλάτ.3,26 / Ψαλ.81,6). Κι' αὐτό τό **«θνητό καί φθαρτό»** (Α΄Κορ.15,53) τό **«ψυχικό-χοϊκό»** (Α΄Κορ.15,44) σῶμα, πρέπει ὅπωςδήποτε, ἀφοῦ πρῶτα ἐνδυθῇ **«ἀθανασία καί ἀφθαρσία»** (Α΄Κορ.15,53) νά λάβῃ τό **«πνευματικό»** (Α΄Κορ.15,46) πλέον σῶμα, ναί, (ἐπαναλαμβάνω) γιά νά δυνηθῇ νά εἰσέλθῃ εἰς τήν **«βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»** (Α.Κορ.15,50), ἐκεῖ πού πρό ἡμῶν **«πρόδρομος ὑπέρ ἡμῶν εἰσῆλθε Χριστός Κύριος Ἰησοῦς»** (Ἑβρ.6,20) καί μᾶς περιμένει, **ἐν δεξιοῖς τοῦ Θεοῦ Πατρός**, ἔχοντας πλάϊ Του τήν **-κατά σάρκα καί ἄνθρωπον- Ἀειπάρθενον καί Πάναγνον Μητέρα Αὐτοῦ Ὑπεραγίαν Θεοτόκον Μαρίαν** τήν Πανυπερευλογημένην, τήν **«μακαριζομένην ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς»** **ὑπό τῶν ἀνθρώπων**, ἡ ὁποία -νά τό πῶ ἀπλά γιά νά τό φχαριστηθοῦμε ὅσοι τό καταλάβετε-, ὅλο **«Τοῦ τό σκάει»**, δέν τή νιάζει κι' ἐκεῖ **ἡ δόξα**, νά στέκεται καί νά ἐπιδεικνύεται **στούς ἀγγέλους**, ἐξακολουθεῖ **νά εἶναι ταπεινή**. Γιατί ἀπό ἀγάπη **τριγυρνάει ἐδῶ ἀνάμεσά μας στόν κόσμο**, ὅλα μας νά τά προλάβῃ καί νά τ' ἀπαλύνῃ, **νύχτα μέρα δεομένη τῷ Υἱῷ, Θεῷ της καί Θεῷ μας**, ὑπέρ ἡμῶν! **«Πολύ γάρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν** (εὐνοια, ἀγαθὴ διάθεσις) **Δεσπότης»** (Ύμνολογία)

Θά ἤθελα σήμερα, Ἀντί Πάσχα τοῦ Ἀποστόλου **Θωμᾶ**, νά μὴ μακρυγορήσω ἄλλο. **Νά μὴ δυσπιστοῦμε**, σ' ἂν κι' ἐκεῖνον, **κι' ἂν δέν βλέπωμε νά πιστεύωμε τά τοῦ Θεοῦ**, καί ὅτι εἶναι **«φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος»** (Ἑβρ.10,31). Νά μᾶς συγκινῇ τό τί ἀφήνει, **ἀπό ποῦ φεύγει γιά νά ἔρχεται ἡ Παναγία μέ τή Χάρη της ἐδῶ ἀνάμεσά μας** νά μᾶς παρηγορῇ, τί **ἀγάπη καί ταπείνωση** εἶχε καί ἐξακολουθεῖ νά φέρῃ ἐπάνω της καί νά κλείνῃ μέσα της!

Κάτι **«Κουτσαβάκια»** ὅμως, κάτι Μάγγες Γενικοί (τά SS-Σ.Σ) νά ποῦμε, τῶν **κακοφκιαγμένων καί στραβοχυμένων, κακοχείμαστων Μπούφων καί Ἄρκτων «Ἀρκτούρου» Ἀμυνταίου**, συγχρόνων **παραφρόνων Δεσποτάδων** τύπου (IB-I.M), πού μετέβησαν βλέπεις καί στό ΕΕΕΕS-SEX, πού **χάνουν** ἀπότομα τήν **«ἀκοή»** τους στά Κινητά 697083.... καί 694888...., **«κατεβάζουν»** καί τό Σταθερό 23104542.. νά **«τουτουβίζῃ»** (οἱ Σούπερ Τεχνολόγοι!!!, πῶ, πῶ τί **ἀφρόκρεμα** ἔχει μαζέψει γύρω του, αὐτός πού τρώει **ἀηδονόγλωσσες** καί ἀπέκτησε τέτοια φωνάρα ...), μὴ καταδεχόμενοι νά συνομιλήσουν μέ τόν ὁποιονδήποτε, περισσότερο μέ τούς **ἐχθρούς** των (Ματ.5,44 / Λουκ.6,27 & 6,35 / Ρωμ.12,20) , τά **«κατακάθια τῆς ΙΕΡΑΣ!!!! -κατά**

τά ἄλλα- Μητροπόλεως, καί δὴ **Ἀναστάσιμες μέρες** τοῦ **ΠΑΣΧΑ**, πού τούς θυμίζει (ἐμένα μοῦ λές, ἐδῶ γελᾶνε) κάποια «**διάβαση**», κάποια «**ἔξοδο**» ὅτι σημαίνει ἢ λέξεις καί ὄχι **ΧΑΣΚΑ** (οὐ νά χαθῆτε νά **μή** φαίνεσθε, **ἀδιάντροποι Χριστοκάπηλοι** «ὡς ἐκλείπει **καπνός** ἀπό προσώπου τῆς γῆς», βρωμιάρηδες, νά πᾶτε νά κάνετε **διάβαση ΕΝΤΕΡΩΝ** καί **Κολονοσκόπηση**, **εἰδικές - ἰδιαίτερες ἐξετάσεις**, γιατί ἀπό τέτοια «**διάβαση**» ἔχετε «**Μεσονυκτικό**», πού -ὡς «**Ἀκολουθία**»- **δέν** συνηθίζετε νά κάνετε, **ποτέ** μᾶλλον τέτοια **διάβαση-ἀνάγνωση** ἔστω προσευχητική τῆς ἀκολουθίας), ἅς παραδειγματιστοῦν ἐπὶ τέλους, **ΑΝΤΡΑΚΛΕΣ** αὐτοί, **πῶ πῶ!!!**, ἀπό τὴν **ταπεινή**, τὴν **ἄπραγη κόρη τῆς Βηθλεέμ**, πού εἶναι στὴν φύση τῆς **ΓΥΝΑΙΚΑ!** Ἄς βάλουν μιά προυνιά **μυαλό ταπείνωσης**, ὄχι πολὺ· ἅς γίνουν «**φιλάδελφοι**» (Ρωμ.12,10 / Ἑβρ.13,1 / Α'Πέτρ.1,22 / Β'Πέτρ.1,7 / Α'Πέτρ.3,8) καί **καταδεκτικοί**, καί ἅς μὴ δείχνουν **τόσο ἔκτυπα**, ὅτι τό **πάνω μέρος τῆς «Κολοκύθας»**, πού νιάζονται **νά εἶναι καί ἀρκετά ψηλό-βαθύ** πάνω ἀπὸ τό **κούφιο τους κεφάλι**, εἶναι πράγματι γεμᾶτο «**Βλακεία**», ὅπως **αὐτολεξί** ἀναφέρει καί καταγράφει ὁ **ΙΣΤ' ΚΑΝΟΝΑΣ** τῆς **Ζ' Οἰκουμενικῆς, ΠΗΔΑΛΙΟΝ**, «**ΑΣΤΕΡΟΣ**» ΑΛ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Ἔκδοσις 1976, σελίς 335).

Οὔτε **σέβας**, οὔτε **αὐτογνωσία**,
αὐτοσυνειδησία καί αὐτοέλεγχος,
οὔτε **τσίπα**, σέ **κενένα ἀναφορά**·

Θέατρο μόνο, **ἐκμετάλλευσις**,
καλοπέρασις, ταξιδάκια, μπλά μπλά,
τραλαλά, τραλαλά, ὁ **χορός κρατεῖ καλά,**
κι' ὁ Ρουμελιώτης, ὅσο θέλει ἅς σφυρᾷ ...!
Ξεχάσατε ὅμως,

ἀσύδοτοι καί ἀσυναίσθητοι,
ἀκόμη μιά φορά,
ἢ ἀχλάδα πού ἀναμένει,
πίσω ἔχει τήν οὐρά!

Ἀπολαύσατε τή δόξα,
ἐχορτάσατε «παρά»,
οἱ ἄγγέλοι ποιόν θά ρίψουν
εἰς τό πῦρ, ὡς φουκαρά! (Ἀποκ.21,8)

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

1.5.2022

Καλό μῆνα πρὸς ὅλους **μέ ὑγεία,**

καί **μέ πίστη** ἀπεριόριστης ἐμπιστοσύνης
 στόν Παντοδύναμο, **Τόν Ἀναστημένο** μας
Χριστό, πού θά μᾶς μακαρίζη, ἄν δέν θά
 μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ **ψηλάφησις** καί
 ἡ **θαυματολαγνεία** γιά νά εἴμεθα αὐτάρκεις,
 ἔμπλεοι (ἐντελῶς πλήρεις)
 καί **πλήρως κεκαλυμμένοι** καί **ἐπαναπαυμένοι**
εἰς Αὐτόν, οὐδενός στερούμενοι,
 «ἀφοῦ ἡ θεία δύναμή Του **ὅλα τά σχετικά μέ τή**
ζωή καί τήν εὐσέβεια μᾶς **τά δώρησε** μέ τήν
 ἐπίγνωση ἐκείνου πού μᾶς κάλεσε **στή δόξα**
 καί **στήν ἀρετή**, μέ τίς ὁποῖες δωρήθηκαν σ' ἐμᾶς
 οἱ πολύτιμες καί **μέγιστες ὑποσχέσεις**, νά γίνουμε
 μ' αὐτά **κοινωνοί θείας φύσεως**, ἀφοῦ **ἀποφύγουμε**
τή φθορά πού μέσα στόν κόσμο συντελεῖται μέ
 τήν **ἐπιθυμία**. καί ἀκριβῶς γι' αὐτό νά τό πάρουμε
 πολύ ζεστά, καί στήν **πίστη** μας νά προσθέσουμε
 τήν **ἀρετή**, στήν ἀρετή τή **γνώση**, στή δέ γνώση
 τήν **ἐγκράτεια**, στήν δέ ἐγκράτεια τήν **ὑπομονή**,
 στή δέ ὑπομονή τήν **εὐσέβεια**, στή δέ εὐσέβεια
 τή **φιλαδελφία**, στή δέ φιλαδελφία τήν **ἀγάπη**.
 διότι **ἄν αὐτά τά ἔχουμε** καί μᾶς περισσεύουν,
 μᾶς κάνουν νά μὴν εἴμεθα **ἀργοί μήτε ἄκαρποι**
στήν ἐπίγνωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ»
 (Β' Πέτρ.1,3-8)